

El Sona 9, quina gran família

Â SÃ-, sÃc conscient de les IÃ-nies que encapÃsalen aquest text. I Ãcs evident que,Â a priori, poden emmarcar-lo en un discurs demagog, disposat a utilitzar tots els clixÃcs possibles per alabar un concurs que m'ha aportat vivÃncies increÃblement satisfactÃries. No Ãcs el cas.Â La meua és una opinió personal, basada en l'experiència viscuda aquest darrer any, i la intenció és compartir l'eufòria acumulada ara que jo i els meus amics anem recuperant la serenor.

Fa més de deu anys, jo, el Rubèn i el Roger vàrem decidir aventurar-nos en un nou món. Vivíem amb gran intensitat cada pas, per petit que fos. I alhora, ens empenyia a estirar les cames per atrapar el següent. La majoria de vegades ens quedàvem a mig camí, on les ganes d'avançar es mantenien però la meta quedava lluny. Fou en un d'aquests moments, a l'abril del 2011, quan vàrem decidir, com tantes vegades, anar més enllà.

El Sona 9 s'havia posat en marxa dos mesos enrere i conscients del premi vàrem provar sort. Els prejudicis cap a un concurs es convertien en entrebancs, i creiem impossible obtenir el premi fins al punt que gairebé no ens hi presentem. Ben mirat, però, la intenció era donar-nos a conèixer, si teníem sort i sortíem al web del concurs com fan amb la majoria d'inscrits o, encara més, ens escollien entre els 18 primers classificats. Més endavant aprenguérem que les idees preconcebudes sovintegen els frens, i la nostra opinió donà la volta completament.

De cop i volta, vàrem anar sobrevivint a les diferents fases del concurs, entre alegria i eufòria en superar-ne una, i nervis i desig per passar la pròxima.

El més bo, però, ha estat adonar-se de l'enriquiment individual i col·lectiu que hem rebut aquests mesos. Un dels punts forts del concurs ha estat l'amistat que s'ha generat amb part de les bandes participants d'enguany i fins i tot d'edicions anteriors, amb l'organització i amb els col·laboradors. Hem conegut una gent immensa, amb un cor gegant. Gent a qui, com nosaltres, els mouen les ganes d'aventurar-se, de marcar-se objectius i de gaudir-ne més enllà del resultat. Uns s'alegraven pel nostre èxit, i a nosaltres ens dolia ser-ne els més premiats. Un afecte mutu.

El concurs torna a començar. Alguns se n'abstindran, altres ho provaran i s'arriscaran a ser entrevistats per iCat fm i Enderrock, a actuar en alguns escenaris de festivals ben considerats, a enamorar-se dels consells i de la capacitat de motivació del Miqui Puig i el Tomàs, a veure una sala Bikini a petar...

Passi el que passi, és una bona oportunitat per a la música que un escriu. No és tant buscar la diferència sinó trobar-se un mateix i deixar-se anar. Si es creu en el que s'està fent i se'n gaudeix, l'objectiu serà mínim i la satisfacció immediata.

Els **Nyandú** continuarem pas a pas, sempre a mig camí. Vam arriscar-nos a fer un salt de gegant i déu ni do el que hem avançat. Mai s'assoleix un objectiu fins que en sorgeix un de nou. Anem cap al pròxim, seguim caminant, menys sols que abans.